

Januari 2009 - De snertrit

Het is mooi weer. Een koude wind uit oost-zuidoost. Merk je niet veel van als je achter de ruit zit. Maar als je gaat tanken dan snijdt hij onvergefelijk door je heen. Ondanks het zonnetje. Maar die heeft op 31 januari nog maar weinig kracht. Die doet er nog wel een maand of drie over voordat die weer van enige betekenis zal worden.

In Ermelo, op de Forsythialaan is het al een drukte van belang als ik even na tien uur aankom. Twee politiemotoren en de nodige ander op de oprit bij Ron. Maar ook bij de burens en in de berm. Binnen geurt het naar dampende motorpakken, koffie en taart. Marijke heeft zichzelf weer overtroffen. Een tafel vol lekkers en ook dit jaar kan ik niet goed kiezen. Van een paar taarten een klein stukje dan maar?

De opkomst van Sky Riders is weer in verhouding. De tiende editie van de snertrit kent een primeur, André en Marguerite Moquette zijn al een paar jaar lid maar is het nog nooit gelukt om een keer mee te rijden. Jammer want André heeft een mooie BMW en die misstaat niet tussen al die andere BMW's voor de deur.

Sandra heeft beloofd dat zij alleen vandaag snert zal eten. Ik heb het niet gecontroleerd. Weet wel dat ze er weer zeer gelukkig uit ziet en enthousiast is. Die Jan boft maar, hij is meegekomen. Leo is door een chirurgijn lastig gevallen en heeft een jaap in zijn buik. Motorrijden kan nog niet lekker. Maar hij komt wel even kijken, met de auto. Is het nu die snee in zijn buik of omdat er pekkel ligt? Beterschap Leo namens de Sky riders.

Martijn en Lex hebben de kou ook getrotseerd. Ik ben trots op al die vrienden die van verre komen om deze gezellige gelegenheid op te luisteren. Ik noemde net al een Jaap maar ook die met de rode baard was er natuurlijk. Hij had zeer attent een streekgerecht meegenomen voor de gastvrouw.

Hezeke had weer eens iets moois. Haar vriend lag ziek op bed en ook diens zakenpartner was niet lekker. En dus mocht zij op het nieuwste showmodel KTM naar de snertrit. Inclusief Oostenrijks kenteken. Kicken.

En dan nu het goed nieuws, Bob, die van Nol, is geslaagd. De maandag voor de snertrit en nu al mee. Dat is pas lef hebben. En dan met zij Pa achterin het veld meerijden. Daar waar je echt op moet schieten. Want Ron doet voorin netjes de snelheidslimiet, achterin gaat dat vaak anderhalf keer zo hard. Wiskundig niet mogelijk maar in de praktijk een realiteit.

Van Evert kreeg ik het ontstellende nieuws dat hij per 1 maart echt met pensioen gaat. Nu heb ik niet veel met voetbal maar weet dat veel kijkers en luisteraars hem zeer waarderen met zijn commentaar. En ik heb hem al gemist op nieuwjaarsdag met het schansspringen. Maar ik waardeer hem vooral als maatje bij het motorrijden. Zeer gezellige man met mooie verhalen en kan ook lekker rijden. En daar is nu meer tijd voor. Alhoewel, hij heeft een hoog aanwezigheidspercentage.

Had ik Gerard en Rob al genoemd? Ook redelijk trouwe deelnemers. En aanwezig bij de tiende editie. Evenals onze nestor; Henk Schuur, thuis uit Frankrijk

En dan waren er nog veel meer mensen waarvan ik de naam niet ken. Hoeft ook niet want ze staan niet op mijn lijstje maar behoren bij die twee andere organisaties. En ook zij zijn erg gezellig en weten veel van motoren en motorrijden. En dat scheidt een band. Kunnen ook lekker taart eten overigens.

Vandaag gaan we ook nog een stukje rijden. Ron geeft natuurlijk even een toelichting. We gaan zoveel mogelijk in het zonnetje rijden. Daar waar geen bevroren plekken op de weg zitten. En we gaan het vooral veilig doen.

Wat is het heerlijk om twee motoragenten mee te hebben. De hele weg heb ik maar een keer een voetje aan de vloer gehad. En dat was bij de pauze. Kruising of rotonde afzetten, overdragen aan de andere motor en doorrijden. Er was ook nog een dame van Freebike die het afmaakte. Klasse. Je zou bijna vergeten om zelf op te letten. Maar dat moet wel natuurlijk.

100 km in twee stukken. Over de Veluwe en langs de Veluwezoom. Ook in de winter prachtig. We hebben weer enorm genoten. Met meer dan 60 motoren!

En dan bij Ron weer thuis is er snert en roggebrood met spek. Heerlijk. Fieneke van Evert heeft Marijke geholpen om alles op tijd klaar te hebben. En ook twee andere dames waarvan ik meen dat er een Thea heet. Dames bedankt voor al die lekkere dingen en een uitstekende verzorging. Nog even gezellig nagepraat en na een klein uurtje weer richting huis gegaan.

Snertrit, ondanks de titel een mooie traditie geworden in tien jaar!

